

РЕШЕНИЕ

№ 560

гр. Пазарджик, 30.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XIX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Ангел Ташев

при участието на секретаря Наталия Д.а
като разгледа докладваното от Ангел Ташев Гражданско дело №
20235220102404 по описа за 2023 година

Производството е образувано по повод искова молба от „Уникредит Булбанк“ АД, ЕИК 831919536, със седалище и адрес на управление: гр. С., пл. „С. Н.“ № 7, представлявано от Ц. Г. М., А. Т., в качеството им на изпълнителни директори, чрез адвокат Д. А., със съдебен адрес: ул. „Н. Р.“ № 43, против К. О. М., ЕГН *****, с постоянен адрес и настоящ адрес: гр. П., ул. „Х. С.“ №1В, ет. 3, ап. 6; М. О. М., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. П., ул. "В." № 58, настоящ адрес: гр. П., с. О., ул. „П.“ № 45 и Ф. Н. М., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. П., ул. „С. К.“ № 17, вх. В, ап. 69, като наследници на О. З. М., ЕГН *****, като се иска от съда да постанови решение, с което да осъди всеки един от ответниците да заплати на ищеца следните суми: по 666,67 лева главница, ведно със законната лихва върху главницата от деня на подаване на исковата молба в съда - 29.06.2023 г. до окончателното изпашане на вземането; сумата в размер на по 607,07 лева, дължима договорна лихва за периода от 18.07.2019 г. - 29.06.2023 г., както и по 49,88 лева, неразрешен овърдрафт/надхвърлен лимит и 48,00 лева разноски във връзка с връчването на покана за доброволно изпълнение до длъжника и уведомление по чл. 60, ал. 2 от ЗКИ. Претендира разноски.

В исковата молба се сочи, че между ищеца и наследодателя на ищите на 12.01.2016 г. е бил сключен договор за банков потребителски кредит на физическо лице, усвояван чрез овърдрафт по разплащателна сметка № 376/0007/39288117. Твърди се, че ищецът е предоставил на кредитополучателя заемна сума в размер на 2 000 лева. При сключването на договора лихвеният процент бил в размер на 12,95 лева, ГПР 16,0701 %, а размерът на погасителната вноска 193,97 лева. Срокът на кредита бил една година – до 12.01.2017 г., падежна дата за всяка месечна вноска – 12 число на календарния месец. Първата

погасителна вноса е била дължима на 12.02.2016 г..

Твърди се, че предоставеният кредит е изцяло усвоен по сметка с IBAN № BG91 UNCR 7000 1519 4521 19, открита на името на кредитополучателя в банката. Съгласно Нотариално заверено пълномощно кредитополучателят е упълномощил К. О. М., ЕГН ***** да го представлява пред банката, като извършва разпоредителни сделки /тегли, внася и извършва преводи/ и действия с левовата му сметка с IBAN № BG91 UNCR 7000 1519 4521 19 и със суми по нея без никакви ограничения.

Излагат се твърдения, че съгласно ал. 12.1 от Договора за кредит, крайният срок за който се сключва договор може да бъде удължаван многократно с период от още една година, при условие, че кредитополучателят не е подал междуременно искане за отказ от удължаване на срока на овърдрафта. Като такова искане не било постъпило в Банката, с оглед на което срокът на договора е удължаван, до момента в който Банката не го прекратява от дата 18.07.2019 г. В изпълнение на договора, кредитополучателят не бил престарал дължимата вноса по кредита, с оглед на което договорът бил обявен за предсрочно изискуем в пълен размер на дата 12.01.2020 г.

В проведеното съдебно заседание, при редовност на призоваването не се явява законов или процесуален представител за ищцовото дружество. Депозирало е молба, с която моли съда да уважи исковата претенция в цялост.

В срока по чл.131 ГПК, ответната страна К. О. М.; М. О. М. и Ф. Н. М. депозират отговори на исковата молба, чрез пълномощника си адвокат Л. М. от АК Пазарджик, в които считат, че исковата претенция е допустима, но неоснователна.

Твърдят, че процесните вземания са погасени по давност.

Считат, че не е имало основание за продължаване на договора, тъй като кредитополучателят е бил починал на 18.04.2016 г. и кредиторът не можел да черпи ползи от собственото недобросъвестно поведение. Също смятат, че не били налице основания за продължаване срока на договора, тъй като бил в просрочие.

Твърдят, че ищецът е получил застрахователно обезщетение, във връзка със сключена застраховка с „Кардиф България“.

Не били уведомени за предсрочната изискуемост на кредита.

Считат, че процесният договор за кредит е написан на шрифт по- малък от 12, поради което договорът бил изцяло недействителен предвид специалните основания, визираны в чл.22 от Закона за потребителския кредит. На следващо считат, че е налице и нарушение на чл.11, ал.2 ЗПК, тъй като договорът не бил подписан на всяка страница от кредитополучателя.

Претендират разноски. Правят доказателствени искания.

В проведеното съдебно заседания, при редовност на призоваването, ответниците се представляват от пълномощника си - адвокат Л. М. от АК Пазарджик, който моли съда да отхвърли исковата претенция. Депозира писмена защита.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

От приетият по делото като писмено доказателство договор за банков потребителски кредит за физическо лице, усвояван чрез овърдрафт по разплащателна сметка № 376/0007/39288117 от 12.01.2016 г. се установява, че „Уникредит Булбанк“ АД е предоставило на наследодателя на ответниците – О. З. М. револвиращ кредит в размер на 2000 лева за текущи разходи, който се усвоява чрез разплащателна сметка № BG91 UNCR 7000 1519 452119. Уговорен е ГЛП към датата на сключване на договора в размер на 12,95 %, а ГПР в размер на 16,0701 % /посочен е в погасителния план/. В т.6 от договора е уговорен срок на усвояване на заемната сума – от 12.01.2016 г., краен срок на усвояване 12.01.2017 г., а в т.7 и срок на погасяване – до 12.01.2017 г, който срок съвпада и с крайния срок на договора. От приложения погасителен план се установява, че погасителната вноска е в размер на 193,97 лева, като последната е в размер на 194,02 лева.. Сумата, която е следвало да бъде възстановена е в общ размер на 2153,72 лева. В т.12.1 са уговорени възможностите за удължаване срокът на договора. В т.29 от ОУ е са уговорени случаите, при които може кредитът да бъде обявен за предсрочно изискуем.

От приложената по делото покана за доброволно изпълнение и уведомление по чл.60, ал.2 ЗКИ се установява, че ищцовото дружество е направило изявление за обявяване процесния кредит за предсрочно изискуемо, като по делото няма данни да е получено от ответниците.

По делото е приложено извлечение от счетоводните книги по чл.60, ал.2 ЗКИ, в което е отразено, че няма постъпило плащане по процесния кредит.

Ответниците са представили вноски бележки, от които се установява, че по разплащателна сметка № BG91UNCR70001519452119 са постъпили сумите в размер на 656,39 лева. В нито една от посочените вносни бележки не е посочено, че касаят превод на средства по процесния кредит.

От приетите по делото заключения на назначената съдебно-счетоводна експертиза и допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, които съдът кредитира като компетентно изготвени, даващо отговор на поставените задачи и неоспорени от страните се установява, че по сметката на наследодателя на ответниците е имало разходвани и постъпили суми след неговата смърт на 18.04.2016 г. Вещото лице е посочило, че застрахователно обезщетение е постъпило за погасяването на друг кредит на наследодателя Олег М., а не по процесния кредит.

В проведеното съдебно заседание вещото лице поддържа заключенията си.

От приетите по делото заключение на назначената съдебно-техническа експертиза, което съдът кредитира като компетентно изготвено, даващо отговор на поставените задачи и неоспорено от страните се установява, че размерът на шрифта, на който са изготвени първите осем реда от първа страница на договора е 11,00 пункта, а размерът на шрифта, на който са изготвени останалите части на договора и приложенията към него е 12,00 пункта.

В проведеното съдебно заседание вещото лице поддържа заключенията си.

Предвид така установеното от фактическа страна се налагат следните **правни изводи**:

Настоящият съдебен състав е сезиран с искове с правно основание чл.430, ал.1 и ал.2 ТЗ, във вр. с чл.86 ЗЗД.

От събраните по делото доказателства, безспорно се установи, че е възникнало облигационно правоотношение между О. З. М. и „УниКредит Булбанк“ АД. В тази насока са всички събрани по делото доказателства, вкл. приложените по делото договор за банков потребителски кредит за физическо лице, усвояван чрез овърдрафт по разплащателна сметка № 376/0007/39288117 от 12.01.2016 г. и общи условия към него. Последното не се оспорва и ответниците. От приетите по делото доказателства се установява по несъмнен начин гореописаната фактическа обстановка, от която е видно, че наследодателя на ответниците е получил заемната сума. На следващо място ответниците не са оспорили подписа под процесния договор, ведно с общите условия към него, следователно се касае за автентични документи с категорично установена формална доказателствена сила, т. е. че подписите са на лицата, които се сочат за техни автори. Установи се, че заемодателят е изправна страна по договора, докато наследодателя, респективно ответниците в качеството на негови наследници не са изпълнили задълженията си за връщане на заетата парична сума, както и дължимите се лихви, такси и разноски.

С оглед горното следва да се разгледа възражението, че вземанията са погасени по давност, своевременно направени с отговорите на исковата молба.

Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, които следва да намерят приложение и по отношение на давностните срокове, дадени с Тълкувателно решение № 5 от 21.01.2022 г. по тълк. д. № 5/2019 г. на ОСГТК на ВКС, в което се приема, че при постигнато съгласие плащането на дължимата сума да е разделено на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост. Съобразно даденото с цитираното тълкувателно решение разрешение, както и с постановеното по реда на чл. 290 ГПК Решение № 38 от 26.03.2019 г. на ВКС по т. д. № 1157/2018 г., II т. о. на ВКС, уговореното между страните връщане на предоставена в заем (кредит) сума на погасителни вноски не превръща този договор в такъв за периодични платежи, а представлява уговорка за изпълнение на задължението на части. При разсрочването на едно парично задължение, което по естеството си е еднократно /плащане на цена, връщане на заем/, респ. при уговорката плащането да се извършва на вноски с различни падежи, не се касае за периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД. Приема се, че в този случай задължението се погасява на части, в интерес на длъжника и въз основа на изрично дадено съгласие от страна на кредитора, по аргумент от разпоредбата на чл.66 ЗЗД. Ето защо, приложима по отношение на това задължение е общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД, изчислена от

датата на изтичане на уговорения срок, ако не е настъпила предсрочна изискуемост на кредита.

Във връзка с горното възражение, следва да се даде отговор и на въпроса - дали са били налице основанията за продължаване на срока на процесния кредит, с оглед възражението, което е направено в отговорите на исковата молба от ответниците.

От събраните по делото доказателства се установява, че срокът на кредита е уговорен в т.7 от договора – 12.01.2017 г. От исковата молба с установява, че кредиторът е продължавал срокът на договора, като на 18.07.2019 г. е прекратил договора и на 12.01.2020 г. го е обявил за предсрочно изискуем.

В т.12.1 от договора е предвидено, че „Крайният срок за погасяване на кредита се определя съгласно т.7. Предвиденият там срок се удължава многократно с период от още една година, при условие че кредитололучателят спазва условията на настоящия договор, в т.ч. по т. 10.9. и т. 17., и не е в просрочие по нито едно от своите задължения към кредитора в уговорените в договора срокове, включително и по т. 7., както и ако кредитополучателят не е подал междувременно искане за отказ от удължаване на срока на овърдрафта. Банката си запазва правото да не удължи срока по т. 7., ако през последните 12 (дванадесет) месеца преди изтичането му, кредитополучателят е бил в просрочие за повече от 15 дни по някое от своите задължения към Банката или, ако към датата по т. 7, някой от съществуващите кредити на кредитополучателя или тези на икономически свързаните с него лица не е класифициран като редовен съгласно банковото законодателство. Съгласно т.17 „Страните приемат, че при неизпълнение, на което и да е от задълженията на кредитололучателя по договора или по ОУ и/или при неплащане на което и да е парично задължение по кредита, правото за ползване на неусвоените суми по кредита и/или по всеки друг кредитен инструмент между кредитора и кредитополучателя се погасява, а ползваният кредит, ведно с лихвите за просрочие, по преценка на кредитора стават предсрочно изискуеми. При неизпълнение, кредиторът има право да обяви едностранно, без предизвестие част или целия дълг за предсрочно изискуем.“. От горното може да се направи извода, че за да е налице служебно продължаване на договора от страна на кредитора следва кредитополучателят да спазва условията по договора в т.ч. и да обслужва редовно кредита си.

От твърденията в исковата молба и приложените от ищеца писмени доказателства по категоричен начин се установява, че кредитополучателят не е изпълнявал задълженията си по договора, респективно е бил изпаднал в забава. Дори може да се направи извода, че кредитополучателят, респективно неговите наследници не са внесли никакви суми по процесния кредит, тъй като ищецът претендира главница в размер на заемната сума. Горното се потвърждава и от приложеното извлечение от счетоводните книги на банката ищеца. До противния извод не водят и представените от ответниците вносни бележки, тъй като както беше посочени, от тях не се установява, че с внесените суми се погасяват задължения по процесния кредит.

От изложеното може да се направи категоричния извод, че за банката ищец не е било

налице основание да удължава договора за кредит служебно, тъй като не са били налице основанията предвидени в т.12.1 от договора. На следващо място това твърдението остана и недоказано от страна на ищеца, който носи доказателствената тежест да установи, че договорът за кредит е действал до 18.07.2019 г. /датата на прекратяване според твърденията в ИМ, респективно до 12.01.2020 г. /датата на обявяването му за предсрочно изискуем отново според твърденията в ИМ/, тъй като от негова страна не бяха ангажирани никакви доказателства в тази насока – анекси и т.н., каквото отразяване има в приложената покана за доброволно изпълнение и уведомление по чл.60, ал.2 ЗКИ, в която освен договора от 12.01.2016 г. е посочено и „Анекси към него“.

Във връзка с горното, според съда крайният срок на процесния договор за кредит е настъпил на 12.01.2017 г. и се явява ирелевантно твърдението, че договорът е обявен за предсрочно изискуем, и именно от този момент е настъпил падежът на задължението за връщане на заемната сума /чл.430, ал.1 ТЗ/, от която дата започва да тече давностният срок за главница, такси и лихва, като същият изтича на 12.01.2022 г. за главницата и 12.01.2020 г. за лихвите и таксите. Към датата на депозиране на исковата молба – 28.06.2023 г., задължението за връщане на процесните суми е погасено по давност и не се дължи в претендирувания размер.

За пълно следва да се посочи, че възражението на ответниците, че процесният договор за кредит е написан на шрифт по-малък от 12, поради което договорът бил изцяло недействителен предвид специалните основания, визирани в чл.22 ЗПК се явява неоснователно. Вещото лице е категорично, че единствено първите осем реда от първа страница на договора са 11,00 пункта, като това е частта от договора, в която са посочени страните, които го сключват. Отново от заключението се установи, че размерът на шрифта в останалата част на договора и ОУ, т.е. частта от договора, в която са уговорени основните параметри, права и задължения е с размер на шрифта от 12,00 пункта, т.е. не налице противоречие с разпоредбата на чл.10, ал.1 ЗПК.

Неоснователно се явява и възражението им, че ищецът е получил застрахователно обезщетение, във връзка със сключена застраховка с „Кардиф България“, като за това съдът съобрази заключенията на СТЕ и ДСТЕ.

Във връзка с горното и на основание чл.78, ал.3 ГПК в полза на ответниците следва да се присъдят и сторените от тях разноски в размер на по 733,33 лева, от които 600 лева заплатено адвокатско възнаграждение и 133,33 лева депозит за вещи лица.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Уникредит Булбанк“ АД, ЕИК 831919536, със седалище и адрес на управление: гр. С., пл. „С. Н.“ № 7, представлявано от Ц. Г. М., А. Т., в качеството им на изпълнителни директори, чрез адвокат Д. А., със съдебен адрес: ул. „Н. Р.“ № 43, против К. О. М., ЕГН *****, с постоянен адрес и настоящ адрес: гр. П., ул. „Х.

С.“ №1В, ет. 3, ап. 6; М. О. М., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. П., ул. "В." № 58, настоящ адрес: гр. П., с. О., ул. „П.“ № 45 и Ф. Н. М., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. П., ул. „С. К.“ № 17, вх. В, ап. 69, като наследници на О. З. М., ЕГН ***** **искове с правно основание чл.430, ал.1 и ал.2 ТЗ, във вр. с чл.86 ЗЗД**, за осъждане на всеки един от ответниците да заплати на ищеца следните суми: по 666,67 лева главница, ведно със законната лихва върху главницата от деня на подаване на исковата молба в съда - 28.06.2023 г. до окончателното изпачане на вземането; сумата в размер на по 607,07 лева, дължима договорна лихва за периода от 18.07.2019 г. - 29.06.2023 г., както и по 49,88 лева, неразрешен овърдрафт/надхвърлен лимит и 48,00 лева разноси във връзка с връчването на покана за доброволно изпълнение до длъжника и уведомление по чл. 60, ал. 2 от ЗКИ, като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА „Уникредит Булбанк“ АД, ЕИК 831919536, със седалище и адрес на управление: гр. С., пл. „С. Н.“ № 7, на основание чл.78, ал.3 ГПК, да заплати в полза на К. О. М., ЕГН *****, с постоянен адрес и настоящ адрес: гр. П., ул. „Х. С.“ №1В, ет. 3, ап. 6, сумата в размер на 733,33 лева, представляващата сторени разноси в производството.

ОСЪЖДА „Уникредит Булбанк“ АД, ЕИК 831919536, със седалище и адрес на управление: гр. С., пл. „С. Н.“ № 7, на основание чл.78, ал.3 ГПК, да заплати в полза на М. О. М., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. П., ул. "В." № 58, настоящ адрес: гр. П., с. О., ул. „П.“ № 45, сумата в размер на 733,33 лева, представляващата сторени разноси в производството.

ОСЪЖДА „Уникредит Булбанк“ АД, ЕИК 831919536, със седалище и адрес на управление: гр. С., пл. „С. Н.“ № 7, на основание чл.78, ал.3 ГПК, да заплати в полза на Ф. Н. М., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. П., ул. „С. К.“ № 17, вх. В, ап. 69, сумата в размер на 733,33 лева, представляващата сторени разноси в производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд Пазарджик съд в двуседмичен срок от връчването на препис на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____